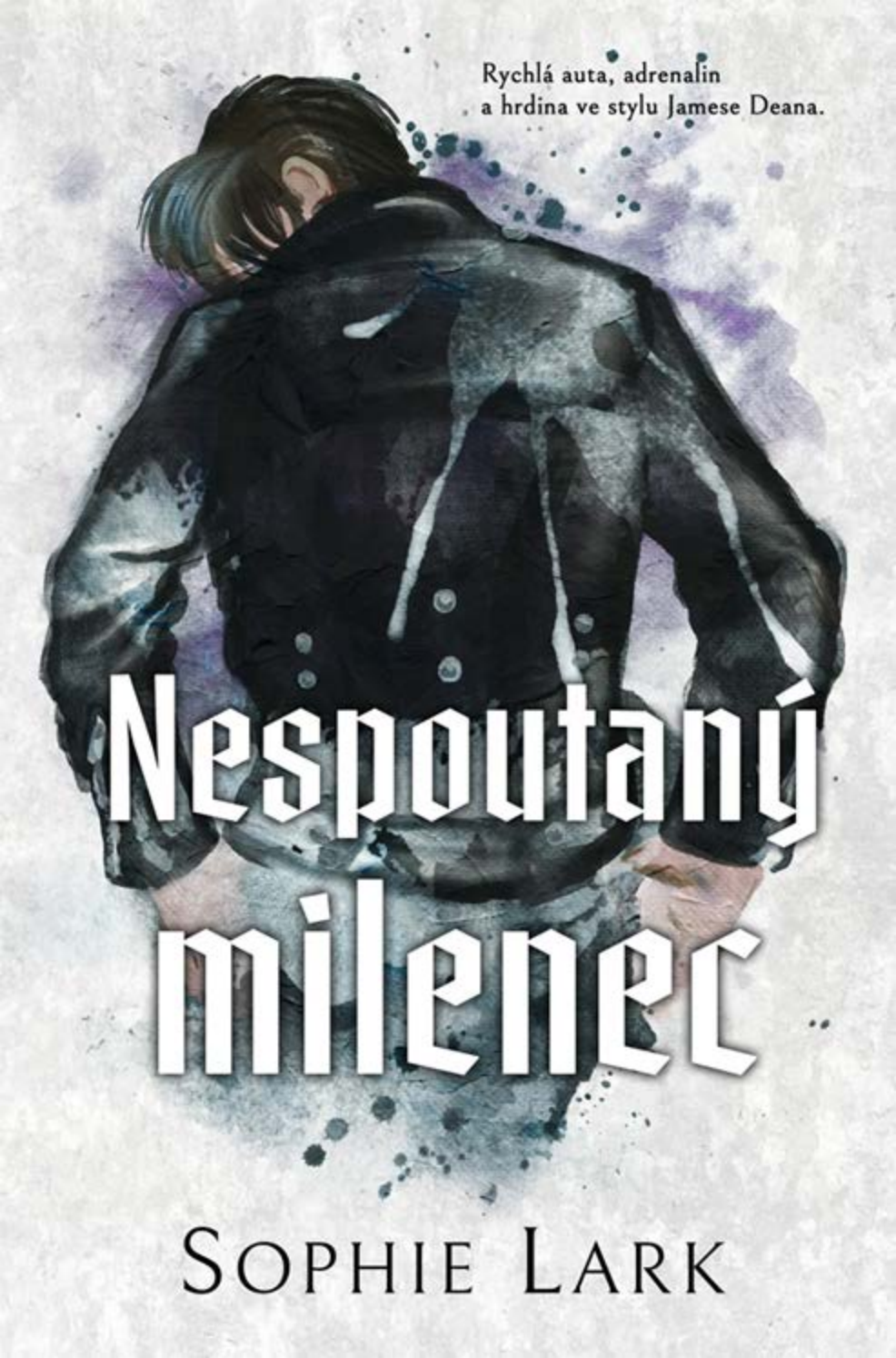

A watercolor illustration of a person from behind, wearing a dark jacket with white splatters. The background is a mix of purple and grey washes with dark splatters.

Rychlá auta, adrenalin
a hrdina ve stylu Jamese Deana.

Nespoutaný mileneček

SOPHIE LARK

Nespoutaný mileneč

SAVAGE LOVER

Copyright © 2023 by Sophie Lark

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2024

Cover © Emily Wittig, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5218-8 (pdf)

SOPHIE LARK

Nespoutaný mileneč

přeložila Jana Milotová

OFICIÁLNÍ SOUNDTRACK K NESPOUTANÉMU MILENCI

1. *Sober* – G-Eazy
2. *Hands To Myself* – Selena Gomez
3. *Satisfy* – NERO
4. *Love Lies* – Khalid
5. *Watermelon Sugar* – Harry Styles
6. *Him & I (with Halsey)* – G-Eazy
7. *Nobody's Love* – Maroon 5
8. *Bad Reputation* – Joan Jett
9. *Treat Her Right* – Roy Head
10. *Nice For What* – Drake
11. *Whatever You Like* – T.I.

Camille Riverová

Už tři hodiny trčím pod silveradem. Vyndávám z něj převodovku, což je jedna z mých nejmín oblíbených oprav. Je to záludná, těžká, špinavá a celkově nevděčná práce. A to i za běžných podmínek. Já ji však dělám v zatím nejteplejším letním dni v roce.

V servisu nemáme klimatizaci. Jsem zalitá potem, takže mi kloužou ruce. Navíc v rádiu už potřetí za sebou hrají ON a já s tím nemůžu vůbec nic dělat.

Konečně vyndám všechny šrouby a příčník a jsem připravená vytáhnout i převodovku. Musím být opatrná, abych to udělala hladce a nepoškodila spojku nebo měnič.

Teď když jsem vypustila veškerou tekutinu, váží převodovka šestadesát kilogramů. Mám tu hever, abych ji podepřela, ale stejně si přeju, aby tu byl táta a pomohl mi. Dneska se ale vydal do postele hned po večeri. Poslední dobou je naprosto vyčerpaný a skoro neudrží oči otevřené ani tak dlouho, aby do sebe rychlostí blesku nasoukal talíř špaget.

Takže jsem mu řekla, aby šel do postele. Že se o to postarám.

Položím převodovku na hever a pak ji vytáhnou zpod auta. Sesbírám všechny matice a šrouby a vložím je do očíslovaných pytlíků, abych neztratila nic důležitého.

To bylo to první, co mě táta naučil o opravě aut – buď metodická a pořádná.

„Jsou to komplikované mašiny, takže musíš pracovat, jako bys taky byla stroj. Není prostor na chyby.“

Jakmile převodovku vyndám, rozhodnu se dát si limonádu, abych to oslavila. Sice tu nemáme klimatizaci, ale alespoň v lednici je pořád zima.

Otec je majitelem servisu na Wells Street. Bydlíme nad ním v bytě se dvěma ložnicemi. Jen já, táta a můj mladší bratr Vic.

Vydám se nahoru a otřu si ruce hadrem. Montérky mám sundané až k pasu a tričko celé zpocené. Navíc je znečištěné od všech možných kapalin, které z auta vycházejí, a prostě celkově špinavé. V servisu je spousta prachu.

Ruce mám zamazané tak, že bych potřebovala asi dvě hodiny a ocelový kartáč, abych je vyčistila. V každé prasklince a vrásce na kůži mám olej a mé nehty jsou permanentně černé. Když si ruce utřu, trocha špíny z nich zmizí, ale přesto nechám otisky prstů na dveřích lednice, když ji otevírám.

Vytáhnu plechovku koly, otevřu ji, ale než ji do sebe obrátím, na chvíli si ji přitisknu k obličeji.

Ze svého pokoje vyjde Vic a vypadá, jako by se někam chystal. Obléká se, jako by měl vystupovat v nějakém hudebním klipu – úzké džíny, zářivě barevná trička a tenisky, které si pečlivě čistí kartáčkem na zuby, kdykoli se na nich objeví sebemenší smítko. Když někdy dostane peníze, všechny je utratí za tohle.

Musím odolat pokušení rozcuchat mu vlasy. Jsou dlouhé, neupravené a mají karamelovou barvu. Vicovi je jen sedmnáct, je o osm let mladší než já. Cítím se spíš jako jeho máma než sestra. Naše skutečná matka nám ho nechala přede dveřmi, když mu bylo dva a půl roku. Byl strašně vyhublý, měl velké tmavé oči vyplňující téměř půlku obličeje a naprosto úžasné řasy (proč je mají kluci vždycky lepší?). Neměl u sebe žádné oblečení ani nic jiného, jen figurku Spidermana s chybějící nohou. Nosil ho s sebou úplně všude – dokonce i do vany. Když šel v noci spát, vždycky ho pevně svíral v ruce. Nevím, kde žili předtím ani kdo je jeho otec. Táta ho přijal za vlastního a od té doby tu bydlíme spolu.

„Kam to jdeš?“ zeptám se ho.
„Ven s kamarády,“ odpoví.
„Jakými kamarády?“
„Titem. A Andrewem.“
„Co budete dělat?“
„Nevím.“ Vezme si z lednice kolu a otevře ji. „Nejspíš se půjdeme podívat na film.“

„Na film je trochu pozdě,“ řeknu.
Je 21:40. Po desáté už moc filmů nezačíná.
Vic jen pokrčí rameny.
„Ne abys byl venku dlouho,“ nařídím mu.
Obrátí oči v sloup a prosmýkne se kolem mě ven z kuchyně.
Všimnu si, že má na sobě nové tenisky. Připadají mi směšné – jsou bílé a mohutné a na stranách mají nějaké divné šedé zakroucené čáry. Jsou to basketbalové boty, ale myslím, že byste si je na basket nejspíš nevzali – tedy pokud byste nehráli na Měsíci v roce 3000.

Vypadají drazé.
„Kdes je sehnal?“ zeptám se.
Vic se mi odmítá podívat do očí.
„Prodal jsem Jordanky Andrewovi,“ řekne.
Poznám, když mi bratr lže. Nikdy mu to nešlo.
„Neukradls je z obchodu, že ne?“
„Ne!“ ohradí se naštvaně.
„To doufám, Vicu. Je ti skoro osmnáct a něco takového budeš mít už napořád v rejstříku –“
„Já je neukradl!“ vykřikne. „Už musím, nebo přijdu pozdě.“
Přehodí si batoh přes rameno, vyrazí ven a nechá mě v kuchyni samotnou.

Zamračeně dopiju kolu. Vica miluju každíčkým coulem svého srdce, ale dělám si o něj starosti. Kamarádí se s kluky, kteří mají mnohem víc peněz než my. Kluky, kteří bydlí ve velkých domech na ulici Wieland nebo Evergreen a jejichž rodiče mají v mobilech

uložená čísla právníků, aby své idiotské syny mohli dostat z problémů, kdykoli provedou něco hloupého.

My si ale nic takového nemůžeme dovolit. Pořád Vicovi opakuju, že se musí zmátořit a v posledním ročníku na střední se hodně učit, aby se dostal na dobrou univerzitu. Pracovat se mnou a tátou ho ani trochu nezajímá.

Bohužel ho nezajímá ani škola. Myslí si, že z něj bude dýdžej. Ještě jsem mu to nevymluvila.

Vyhodím plechovku do koše a znovu vyrazím do servisu.

Nakonec na převodovce strávím ještě hodinu. Majitel silverada ji nechce vyměnit – chce, abychom ji předělali. Jelikož ale nevíme, co té zatracené věci ve skutečnosti je, budu ji muset celou rozebrat, vyčistit součástky a zkontrolovat, které jsou opotřebované nebo rozbité.

Při práci myslím na Vica. Jeho vysvětlení ohledně bot vůbec nevěřím a nelíbí se mi, že se kamarádí s Andrewem. Andrew je z jeho kamarádů nejhorší – je arogantní, rozmazlený a zákeřný. Vic je v hloubi duše hodný kluk, ale chce být oblíbený. Proto dělá samé kraviny, aby na své kamarády udělal dojem.

Znovu si utřu ruce a popadnu telefon. Chci zkontrolovat sledovací aplikaci, abych zjistila, jestli Vic opravdu šel do kina.

Zobrazím si jeho modrou tečku, a přesně jak jsem si myslela, v kině není. Místo toho je na nějaké adrese na Hudson Avenue. Zdá se, že je to nějaký dům, ale vím, že v něm nebydlí Andrew ani nikdo další, koho znám.

Otráveně přepnu na Instagram a začnu se proklikávat Vicovými příběhy. Ještě nic nevytvořil, takže zkontroluju Andrewův účet.

Mám vás! Všichni tři kluci jsou spolu na párty u někoho doma. Vic pije něco z červeného kelímku na pivo a Tito vypadá naprosto zřízeně. Popis u fotky říká: „Dneska večer uděláme rekord.“

„Tak to ani náhodou,“ zasyčím.

Zastrčím si telefon do kapsy montérek a popadnu klíče od Pontiacu Trans Am. Jestli si Vic myslí, že se opije s těmi idioty, ještě neví, co

ho čeká. Vůbec by neměl chlastat, když má jít zítra na brigádu do potravin. Jestli zase zaspí, vyhodí ho.

Dupnu na plyn a vyrazím směrem k modré tečce – pokusím se jet co nejrychleji, aniž bych přehřála staříčkový motor auta. To auto je starší než já, a to o hodně. V současnosti ho udržuju při životě převážně čirou silou vůle.

Dojet k domu mi trvá jen sedm minut a našla bych ho i bez aplikace – ohlušující hudba je slyšet už tři bloky před cílem. Ulici po obou stranách lemují desítky aut. Dům je přeplněn lidmi – lezou okny dovnitř a zase ven a povalují se ožralí na zahradě.

Zaparkuju co nejbliž a běžím k domu.

Prokletím si cestu davem, rozhlížím se do všech stran a hledám bratra.

Většinu lidí je tu kolem dvaceti. Odehrává se tu klasická chlastačka. Hraje se o pivo, holky bez vršků se baví striptýzovým pokerem, další pubertáči dělají stojky na basách a pijí pivo, které z nich stříká, některé páry to spolu skoro dělají na pohovkách a je tu tolik kouře od trávy, že vidím sotva na půl metru.

Jak se poohlížím po bratrovi, nedávám úplně pozor, kam jdu, a vrazím přímo do skupinky holek. Jedna z nich si polije šaty drinkem a zlostně zavříská.

„Koukej, kam šlapeš, ty náno!“ zaječí na mě a otočí se.

Do prdele.

Podařilo se mi vrazit do někoho, kdo mě bytostně nenáviděl už předtím: Belly Pageové.

Kdysi dávno jsme spolu chodily na střední.

A je to ještě lepší. Bella tu stojí i s Beatrice a Brandi. Říkávaly si „Beruščí královny“. A ne ironicky.

„Panebože,“ pronese protáhlým hlasem speciálně určeným k tomu, aby mě zadupal do země. „Nejspíš jsem víc opilá, než jsem si myslela. Protože přísahám, že teď před sebou vidím Opičku špindíru.“

Takhle mi říkaly.

Od chvíle, kdy jsem tu přezdívkou slyšela naposledy, uběhlo už nejmíň šest let.

Přesto mě okamžitě zalije stejný pocit sebeopovržení jako tenkrát.

„Co to máš *na sobě*?“ zeptá se Beatrice znechuceně. Zírá na mé montérky s výrazem hrůzy, který se běžně vyskytuje jen u autonehod nebo masových vražd.

„Připadalo mi, že tu něco smrdí jako pálicí se odpadky,“ pronese Brandi a svraští dokonale nosík.

Bože, doufala jsem, že se tohle trio po střední někam odstěhovalo. Nebo že možná zemřely na úplavici. Cokoli.

Belliny hladké plavé vlasy jsou sestříhané do dlouhého mikáda. Beatrice si bezpochyby nechala zvětšit prsa a Brandi se na prstě třpytí diamant. Všechny tři jsou pořád krásné a dobře oblečené a dívají se na mě, jako bych byla exkrement na jejich podrážkách.

„Páni,“ pronesu ironicky. „Tohle mi vážně chybělo.“

„Co tady děláš?“ zeptá se Beatrice a zkrříži hubené ruce pod novými implantáty.

„Neměla bys být v tom špinavém servisu a mýt si obličej olejem?“ ušklíbne se Brandi.

„Myslela jsem, že bude na Cermak Road,“ řekne Bella a upře na mě studené modré oči. „Kouřit chlapům ptáky, deset dolarů za prácičku, stejně jako její máma.“

Horko, kouř a hluk večírku jako by se vypařily. Jediné, co vidím, je Bellina krásná tvář zkřivená opovržením. I teď, když mě rozžhavila doběla, musím uznat, že je opravdu nádherná: velké modré oči jí lemují husté černé řasy. Na jízlivě zkřivených rtech má nanesenou růžovou rtěnku.

To mi ale nebrání v tom, abych zatoužila dát jí ránu pěstí a vyrazit její perfektní chrup. Její otec je ale velké zvíře v bankovníctví a stará se o peníze veškeré chicagské smetánky. Nepochybuju, že kdybych napadla jeho malou princezničku, u soudu bych si ani neškrtla.

„Aspoň si vydělá deset dolarů,“ ozve se najednou hluboký hlas. „Ty to obvykle děláš zadarmo, Bello.“

O skříňku v kuchyni se opírá Nero Gallo s rukama zastrčenýma v kapsách. Jeho tmavé vlasy jsou ještě delší než na střední a spadají mu do obličeje. Nedokážou ale zakrýt modřinu pod pravým okem ani ošklivě roztržený ret.

Ani jedno ze zranění však jeho tváři neubírá na kráse. Ve skutečnosti ji jen umocňuje.

Nero je důkazem toho, jak je vesmír nefér. Nikdy jsem neviděla nic tak nebezpečného a zároveň lákavého. Vypadá jako ovoce, které je tak zářivě zbarvené a šťavnaté, že se vám v ústech spustí sliny, jen se na ně podíváte. Jediné sousto vás ale otráví.

Je jako gigolo v těle Jamese Deana. Všechno na něm – od mlhavě šedých očí přes ohnuté rty až k tomu, jak arogantně se naparuje – má jedinou funkci: aby vám v hrudi zamrzlo srdce a znovu začalo bít teprve tehdy, když se na vás byť jen letmo podívá.

Jakmile si ho trio holek všimne, jako by někdo mávl kouzelným proutkem.

Zdá se, že Bellu jeho narážka vůbec neurazila – naopak, zachichotá se a kousne se do rtu, jako by s ní flirtoval.

„Netušila jsem, že přijdeš,“ řekne.

„Proč bys měla?“ zeptá se drze Nero.

Nemám zájem se s Neronem bavit a rozhodně nechci pokračovat v rozhovoru s Beruščími královnami. Musím najít bratra. Než se stihnu vypařit, Nero dodá: „Ten Trans Am venku je tvůj?“

„Ano,“ řeknu.

„Je to LE ze sedmasedmdesátého?“

„Je.“

„Stejně, jako řídil Burt Reynolds.“

„Přesně tak,“ řeknu a navzdory sama sobě se usměju. Nechci se na Nerona usmívat – nejradši bych se od něj držela co nejdál. Zrovna ale mluví o jediné věci, kterou vlastním a opravdu zbožňuju.

Burt Reynolds ho řídil v *Poldovi a banditovi* – až na to, že on měl černé se zlatým orlem na kapotě, zatímco já mám červené se závodními pruhy. Je sice vybledlé a zubožené, ale pořád je podle mě celkem super.

Bella nemá páru, o čem mluvíme, ale ani trochu se jí nelíbí, že se s Neronem vůbec bavím. Potřebuje na sebe okamžitě znovu strhnout pozornost.

„Já mám Mercedes G-Wagon,“ ozve se.

„Papírkovi se nejspíš dařilo,“ pronese Nero a ohrne velký horní ret, který je od roztrhnutí ještě napuchlejší.

„To rozhodně,“ zacvrliká Bella.

„Díkybohu, že existují hrdinové jako on, kteří těm chudákům miliardářům pomáhají schovávat prachy,“ řeknu.

Bella se na mě otočí rychle jako had a očividně si ze všech sil přeje, abych odešla nebo už konečně chcipla, aby s Neronem zůstala o samotě.

„Prosím, prozrad' nám, jak svět zachraňuješ ty,“ zasyčí. „Vyměňuješ snad olej sirotkům? Nebo jsi stejně marná, jako jsi byla na střední? Vážně doufám, že ne, protože jestli jsi pořád stejná umolousaná malá trapka, vážně netuším, jak mi zaplatíš za šaty, cos mi právě zničila.“

Podívám se na její upnuté bílé šaty, které mají vepředu tři nepatrné skvrny od punče.

„Tak proč si je nevypereš?“ zeptám se jí.

„Šaty za osm set dolarů přece nemůžeš hodit do pračky,“ sdělí mi Bella. „Ale o tom ty nic nevíš, jelikož si nic nepereš. A zjevně se ani nemyješ.“

Ohrne nos nad mým špinavým tílkem a vlasy svázanými umastěným šátkem.

Když se na mě takhle dívá, strašně se stydím. Ani nevím proč, jelikož mi na Bellině názoru nezáleží. Zároveň jí ale nemůžu v ničem odporovat: opravdu jsem chudá a vypadám hrozně.

„Plýtváš časem,“ prohlásí Nero znudně. „Ona osm set dolarů nemá.“

„Bože,“ zachichotá se Beatrice. „Levi by si na tyhle párty už vážně měl pořídit ochranku. Aby odsud vyháněli tuhle lůzu.“

„Jsi si jistá, že by tě sem potom pustili?“ zeptá se tiše Nero.

Zvedne z pultu lahev vodka, několikrát si z ní přihne a nechá tam holky stát. Ani se na mě nepodívá – jako by zapomněl, že tam vůbec jsem.

Beruščí královny už na mě taky zapomněly a toužebně se dívají za Neronem.

„To je takový kretén,“ prohlásí Beatrice.

„Ale tak nádherný,“ zašeptá Bella tichým a rozhodným hlasem. Zírá na Neronova záda, jako by byl kabelkou od Birкина a botou od Louboutina v jednom.

Zatímco Bellu takhle požívá chtíč, využiju příležitosti a vydám se opačným směrem hledat Vica. Když ho nevidím ve spodním patře, rozhodnu se vylézt nahoru po schodech a začít se poohlížet po pokojích, kde se lidi buď líbají, něco šňupají nebo hrají *Grand Theft Auto*.

Dům je obrovský, ale v dost špatném stavu. Očividně to není první párty, co se tu konala – dřevo je poškrábané a zdi plné náhodně rozmístěných děr. Z toho, jak vypadají ložnice, hádám, že tu bydlí hned několik lidí a nejspíš to jsou všichni chlapi. Zdejší hosté jsou zvláštní směsicí společenské smetánky na výletě do nižší třídy, jako je Bella, a mnohem drsnějšího materiálu. Nelíbí se mi, že se můj bratr stýká s takovými lidmi.

Nakonec ho najdu na zadním dvorku, kde hraje ping-pong. Je tak opilý, že v ruce sotva udrží pátku a vůbec se nedokáže strefit do míčku.

Popadnu ho za zadní stranu trička a táhnu ho za sebou ven.

„Hej, co to sakra děláš?!“ vykřikne na mě.

„Odcházíme,“ vyštěknu.

„Mám dojem, že se mu odsud nechce,“ sdělí mi Andrew.

Andrewa vážně nemůžu vystát. Je to nabubřelý malý spratek, který se rád obléká a mluví jako gangster. Jeho rodiče jsou přitom chirurgové a vím, že už ho přijali na univerzitu Northwestern.

Má jistou budoucnost, a tak si může hrát na zlobivého kluka, a až ho to přestane bavit, odejde na vysokou a mého bratra nechá za sebou ve škarpe.

„Uhni mi z cesty, než zavolám tvým rodičům,“ obořím se na něj. Ušklíbne se. „Hodně štěstí. Právě jsou na Arubě.“

„Fajn,“ řeknu. „Tak zavolám poldům a udám tě za nezletilé požívání alkoholu.“

„Tak dobře, dobře, už jdu,“ prohlásí zastřeným hlasem Vic. „Aspoň mě nech dojít si pro batoh.“

Vytáhne batoh zpod pingpongového stolu a skoro přitom ve svých směšných teniskách zakopne.

„Dělej,“ popoženu ho a pak ho netrpělivě vleču za sebou.

Protáhnu ho postranní brankou, jelikož se mi nechce znovu procházet domem a riskovat další setkání s Bellou.

Jakmile jsme zpátky na chodníku, trochu se uklidním. Pořád jsem ale na Vica našťavaná za to, že se opil.

„Zítra půjdeš do práce,“ varuju ho. „Vzbudím tě v sedm a bude mi jedno, jestli budeš mít opici.“

„Jak já ten zasraný obchod nesnáším,“ začne si stěžovat Vic a šourá se za mnou.

„Ach tak, takže ty nerad balíš lidem nákup?“ vyštěknu. „V tom případě by ses měl vzpamatovat a začít se učit, abys to nemusel dělat po zbytek života.“

Narvu ho na sedadlo spolujezdce a zabouchnu za ním dveře. Pak přejdu na stranu řidiče.

„Tys na vysokou nešla,“ prohlásí našťavaně Vic.

„Přesně tak a teď se na mě podívej,“ řeknu a ukážu na své špinavé oblečení. „Budu v tom servisu pracovat už napořád.“

Odlepím se od obrubníku a Vic se opře hlavou o okno.

„Myslel jsem, že se ti to líbí...“ řekne.

„Mám ráda auta, ale nerada lidem měním olej, opravuju jim mašiny a pak poslouchám, jak nejsou spokojení a stěžují si na cenu.“

Zahnu na Goethe Street a jedu pomalu, protože už začíná být pozdě a ulice není dobře osvětlená.

I tak ale Vic začíná zelenat.

„Zastav,“ poprosí mě. „Asi budu zvracet.“

„Tak chvílku vydrž. Teď zrovna nemůžu –“

„Zastav!“ vykřikne a vši silou zatáhne za volant.

„Co to sakra provádíš?!“ vykřiknu a srovnám volant, než narazíme do aut zaparkovaných u obrubníku. Než ale stihnu najít vhodné místo k zastavení, ve zpětném zrcátku na mě zabliká červeno-modré světlo a zaslechnu krátké zaječení sirény.

„DO PRDELE!“ zasténám a zastavím u kraje silnice.

Vic otevře dveře a vykloní se z nich, aby se vyzvracel na ulici.

„Vzpamatuj se,“ zamumlám na něj.

Než stihnu udělat cokoli dalšího, strážník už vystoupil z auta, klepe mi na okýnko a svítí mi baterkou do obličejů.

Stáhnou okýnko, zamrkám a pokusím se navlhčit suché rty dostatečně na to, abych zvládla něco říct.

„Požila jste dnes večer alkohol?“ zeptá se mě strážník.

„Ne,“ odpovím. „Omlouvám se, mému bratrovi se udělalo špatně...“

Policajt namíří baterku na Vica a posvítí si na jeho krví podlité oči a zvratky potřísněné tričko.

„Vystup z auta,“ přikáže strážník Vicovi.

„Je to vážně –“

„Ven!“ vyštěkne znovu.

Vic otevře dveře, vyškrábe se z auta a pokusí se vyhnout zvratkům. Nohou se zachytí o batoh a vytáhne ho s sebou na ulici.

Strážník ho donutí stoupnout si a položit ruce na kapotu.

„Máš u sebe nějaké zbraně?“ zeptá se a začne Vica ohledávat.

„Mm,“ řekne můj bratr a zakroučí hlavou.

Taky vystoupím z auta, ale zůstanu na své straně.

„Jen ho dovezu domů, strážníku,“ ozvu se.

Polda se zarazí s rukou na Vicových kalhotách.

„Co to máš v kapse, kluku?“ zeptá se.

„Nic,“ odpoví hloupě Vic.

Polda vsune ruku do Vicových džínů a vytáhne malý pytlík. Žaludek mi spadne až do kalhot. Jsou v něm dvě pilulky.

„Co to je?“ zeptá se polda.

„Já nevím,“ prohlásí Vic. „To není moje.“

„Zůstaň, kde jsi,“ přikáže mu polda. Zvedne Vicův batoh a začne ho prohledávat. O minutu později vytáhne svačinový pytlík plný nejmenších stovky stejných pilulek.

„Nech mě hádat,“ řekne. „Tohle taky není tvoje.“

Než Vic stihne odpovědět, vykotám: „To patří mně!“

Kurva, kurva, kurva. Co to provádím?!

Strážník se na mě podívá se zvednutým obočím. Je vysoký, vypracovaný, má hranatou bradu a zářivě modré oči.

„Jste si tím jistá?“ zeptá se tiše. „Je toho tady hodně. Mnohem víc než pro osobní užití. Můžou vás odsoudit za držení s úmyslem prodeje.“

Potím se a srdce mi bije jako na poplach. Dostala jsem se do vážně velkých sraček, ale bude to můj problém, ne Vicův. Nemůžu dopustit, aby si takhle zničil život.

„Jsou moje,“ zopakuju pevným hlasem. „Všechny.“

Vic bloudí očima mezi mnou a poldou a je tak opilý a vyděšený, že netuší, co dělat. Podívám se mu do očí a nepatrně zakroutím hlavou, abych mu naznačila, aby nic neříkal.

„Vlez si zpátky do auta, kluku,“ nařídí polda Vicovi.

Vic se posadí na sedadlo spolujezdce. Strážník strčí do dveří a zavře ho tam. Pak se obrátí zpátky ke mně.

„Jak se jmenujete, slečno?“ zeptá se.

„Camille Riverová,“ řeknu a namáhavě polknu.

„Strážník Schultz,“ odpoví a ukáže si na odkaz. „Pojďte za mnou, Camille.“

Obejdu auto, takže si oba stoupneme do záře reflektorů.

Jakmile k poldovi přistoupím blíž, uvědomím si, že je mladší, než jsem si myslela – pravděpodobně je mu okolo třiceti, nanejvýš pětatřicet. Má nakrátko střižené a po stranách vyholené blondaté vlasy a je opálený. Jeho uniforma je tuhá a naškrobená.

Přestože se na mě usmívá, ještě nikdy jsem se nikoho tak nebála. Doslova drží v rukou můj osud v podobě igelitového sáčku plného pilulek.

„Víte, co to je, Camille?“ zeptá se.

Podívám se na pilulky. Vypadají trochu jako Flintstonovy vitamíny – mají podlouhlý tvar s několika rýhami a světle žlutou barvu, takže hádám, že to bude nejspíš extáze.

„Ano, vím,“ prohlásím. Můj hlas zní jako skřehot.

„Illinois má proti extázi přísná pravidla,“ prozradí mi strážník Schultz hlubokým a příjemným hlasem. „Vlastnictví jen jediné pilulky může vyústit v obvinění z těžkého zločinu. Patnáct a víc tablet znamená povinný minimální trest uvěznění na čtyři roky. Řekl bych, že tu máte okolo sto padesáti tablet plus ty, které váš bratr schovává v kapse.“

„Ty jsou taky moje,“ ozvu se. „Nevěděl, co to je. Poprosila jsem ho, aby mi je schoval.“

Následuje dlouhé ticho, během kterého na mě strážník upírá zrak. Nedokážu přečíst jeho výraz. Pořád se trochu usmívá, ale netuším, co to znamená.

„Kde bydlíte?“ zeptá se.

„Na Wells Street. Nad servisem Axel Auto. Je můj – totiž, mého otce. Já tam taky pracuju.“

„Jste mechanička?“ zeptá se a prohlédne si mé oblečení.

„Ano.“

„Moc mechanček jsem ještě neviděl.“

„Pochybuj, že obecně znáte hodně mechaniků,“ prohlásím.

Na sarkasmus jsem si nevybrala zrovna nejlepší moment, ale už mi komentáře všech lezou na nervy. Obzvlášť ty chlapské. A zejména od těch, kteří mi nechtějí svěřit auto, ačkoli nepoznají píst od svíčky.

Schultz se naštěstí zasměje.

„Jen jednoho,“ přizná. „Ale mám dojem, že na mně jen vydělává.“

Rozhostí se mezi námi ticho. Čekám, až mi nasadí želízka a posadí mě na zadní sedačku policejního auta.

Namísto toho se ale zeptá: „Axel Auto na Wells Street?“

„Ano.“

„Zítra se tam na vás přijdu podívat.“

Nechápavě na něj zůstanu zírat. Vůbec netuším, co tím myslí.

„Zavezte svého bratra domů,“ dodá polda.

Vhodí pilulky zpátky do batohu, zavře ho a naloží si ho do kufru.

Pořád tam zmateně a nehybně stojím.

„Můžu jít?“ zeptám se přihloupě.

„Prozatím,“ řekne. „Zítra si o tom promluvíme.“

Nastoupím zpátky do auta. Srdce mi bije jako splašené, v ústech mám kovovou pachut' a mozek na mě řve, že to je vážně kurva divné.

Hádat se s ním ale nebudu. Už tak mám starostí až nad hlavu a nehodlám se pustit záchranného kruhu, který mi právě hodil.

Jen doufám, že to není zamaskované závaží.

Nero Gallo

Je pátek večer. Čekám na Masona Beckera před starou opuštěnou ocelárnou v South Shore.

Je to tu vážně divné. Ocelárna leží přímo na vodě a je tak obrovská, že předčí i celé centrum Chicaga. Přesto je úplně prázdná – v devadesátých letech, kdy ocelářský průmysl definitivně zkrachoval, to tu všichni opustili.

Většinu budov zdemolovali, ale pod plevelem je stále možné rozeznat znak ocelárny U. S. Steel. Jako by nadešel konec světa a já byl jediný, kdo zůstal naživu.

Ve skutečnosti je celá tahle oblast dost nanic. Město hrůzy jí neříkají jen tak. Mason se ale chtěl sejít tady, tak mě tu má.

Jako obvykle má ale kurva zpoždění.

Když konečně dorazí, slyším jeho auto ještě předtím, než ho spatřím. Klepe mu motor. Jezdí s příšernou starou suprou s velkým a dlouhým škrábancem na boku, kam se mu jeho bývalka zaryla klíči.

„Čau, proč jsi tu tak brzo?“ zeptá se, vystrčí hlavu z okna a zazubí se na mě.

Mason je vysoký, hubený a má kudrnaté vlasy s dvěma blesky vyholenými po stranách hlavy.

„To auto má špatné svíčky,“ oznámím mu. „Proto zní jako sekačka.“

„O čem to kurva mluvíš, kámo? Vyměnili mi je teprve minulý týden.“

„Čí je to práce?“

„Frankieho.“

„Vážně? Nech mě hádat – dal ti na to slevu.“

Mason se zazubí. „Chtěl za to sto babek a pytlíček trávy. A co?“

„A dal ti tam špatné svíčky. Nejspíš je někomu vytáhl z auta. Měl sis to nechal udělat ode mě.“

„Spravíš mi to?“

„To ani kurva náhodou.“

Mason se zasměje. „Přesně to jsem si myslel, že řekneš.“

„Takže,“ sklouznou z kapoty svého auta. „Co pro mě máš?“

Mason se vyškrábe ze supry a otevře kufr, abych se podíval. Leží v něm tři pistole FN-57, puška ráže padesát a půl tuctu pětáctýřicítek.

Pocházejí od různých výrobců a jsou to rozdílné modely s hrubě obroušenými sériovými čísly. Nejsou tak pěkné jako ty, které nám prodávali Rusové, ale ti se s námi právě teď moc nebaví, jelikož jsme jim před pár měsíci zabili šéfa. Takže potřebuju nového dodavatele.

Mason zbraně dováží z Mississippi, kde mají asi nejbenevolentnější pravidla ohledně střelných zbraní v celé zemi. V zastavárnách a na přehlídkách si můžete koupit, co chcete, a ani to nemusíte následně registrovat. Masonovi bratraci vždycky vyzvednou, cokoli potřebujeme, a on to pak doveze sem po I-55.

„Jestli se ti nelíbí, můžu sehnat další,“ prohlásí Mason.

„Kolik máš ještě bratranců?“ zeptám se.

„To nevím. Nejmní padesát.“

„Dělá v tvé rodině někdo něco jiného, než píchá?“

Odfrkne si. „Já rozhodně ne. Mám rád tradice.“

Ještě jednou si zbraně prohlédnu. „Je to fajn,“ řeknu. „Vezmu si je všechny.“

Ještě chvíli se dohadujeme o ceně – on, protože se pořád snaží získat zpátky Patricii navzdory tomu, co mu provedla s autem, a nejspíš jí chce koupit něco hezkého. Já, protože mě donutil dojet až sem do tohohle zpropadeného zapadákov, kde všude kolem lítají odpadky jako podzimní listí.

Nakonec se ale dohodneme a já mu předám svitek bankovek. Naloží mi zbraně do skryté přihrádky, kterou jsem si vybudoval v kufru pod rezervou.

Kdyby mi nějaká děvka poškrábala klíčem mustang, shodil bych ji do jezera. Tohle auto miluju. Postavil jsem si ho ze součástek, když jsem se vyboural s Bel Airem.

„Tak,“ řekne Mason, jakmile máme obchod za sebou. „Co děláš večer?“

„Ještě nevím,“ pokrčím rameny. „Nejspíš nic.“

„Levi chce doma uspořádat párty.“

Zvažuju to. Levi Cargill je zazobaný idiot se svěřeneckým fondem, co rád předstírá, že je Pablo Escobar. Na střední jsem ho nikdy neměl rád a nemám ho v lásce ani teď. Jeho večírky ale ujdou.

„Jedeš tam hned?“ zeptám se Masona.

„Jo. Chceš jet se mnou?“

„Tak dobře. Ale vezmeme moje auto.“

Mason se zamračí. „Nechci to svoje nechat tady. Někdo mi ho rozjebe.“

„Na auto se ti všichni vyserou, pokud ho teda zase nenajde Patricie. Ani by se ho nevyplatilo zrecyklovat na šrot.“

Mason se zatváří, jako bych ho ranil. „Jsi pěkný snob, víš to?“

„Ale ne,“ řeknu. „Mám rád všechna auta – až na to tvoje.“

Mason si vleze na sedadlo spolujezdce a vyrazíme do Old Townu. Pokusí se mi sáhnout na playlist, ale plácnu ho přes prsty, než se ho stihne dotknout. Nechám ho ale stáhnout okýnka, protože je horko jak v prádelně a venku fouká příjemný vánek.

Pomalu dorazíme k Leviho domu, kde se už rozjela pořádná pařba.

Když Levi ten dům zdědil po babičce, bylo to tu pěkné. Od té doby ale dost věcí zdemoloval a pořádá tu tolik pařeb, že jeho sousedé mají určitě mezi oblíbenými kontakty uložené poldy. Nikdo si na něj ale nestěžuje. Možná je to nabubřelý pozér, ale je dost výbušný, takže

by se neostýchal seřvat jakéhokoli osmdesátníka, který by se na něj opovážil křivě podívat.

Ihned zahlédnu pár lidí, které znám – jako obvykle. V Chicagu jsem strávil celý život a do školy jsem chodil v Oakmontu, což je odsud deset minut cesty. Zkusil jsem i semestr na Northwesternské univerzitě, ale po šesti týdnech jsem to vzdal. Nesnáším vysedávání v učebnách a vyplňování testů ještě víc. Navíc mi fyzika nebo filozofie můžou být u prdele. Mám rád praktické věci. Skutečné a hmatatelné.

Pamatuju si jednu přednášku, kde profesor celou hodinu blábolil něco o podstatě reality. Jestli jí nerozumí ani on, jak bych to měl zvládnout já?

Víte, co je pochopitelné zepředu, zezadu, seshora i zezdola? Motor. Můžete ho rozebrat do posledního šroubu a zase ho složit.

Když je řeč o motorech, po cestě do domu si u obrubníku všimnu červeného Trans Amu. Potřebuje nové pneumatiky a přelakovat, ale i tak je to klasika.

Pořádně si ho prohlédnu, ale pak můj pohled přiláká pěkně tvarovaná zrzka. Přichází k domu v úzké černé sukni a botách ke kotníkům. Vlasy má stažené do vysokého culíku, který se jí při chůzi komíhá ze strany na stranu.

Automaticky se vydám jejím směrem a stoupnu si k ní tak blízko, až se ohlédne.

„Ach, ahoj, Nero,“ řekne a na obličejí se jí objeví nestydatý úsměv. Na obou tvářích má drolíčky propíchnuté stříbrnými piercingy. Je mi povědomá a v krátké sukni a úzkém zkráceném topu je strašně sexy. Má malé kozy, ale to mi nevadí. Jak jsem říkal Masonovi, nejsem vybíravý.

„Čau, Zrzko,“ odpovím, jelikož si nemůžu vzpomenout na její jméno. „Co tu děláš takhle sama? Ty se nebojíš velkého zlého vlka?“

„To máš být jako ty?“ zeptá se mě a prohlédne si mě od hlavy k patě, takže zatřepotá řasami dolů a zase nahoru.

„Velkého ho rozhodně mám,“ prohlásím hlubokým hlasem a přistoupím k ní blíž.

„To už jsem slyšela,“ řekne a usměje se na mě.

„Jo? A od koho?“

Vím, že holky rády rozebírají, s kým se vyspaly, a je mi jasné, že to řekla, jen aby se mnou flirtovala, ale i tak mě to otráví. Vytáčí mě, když o mně lidi mluví – i když to má být kompliment.

Zrzka si všimne našťavaného tónu v mém hlase. Její úsměv povadne a nakonec zmizí.

„Kdysi jsi chodil se Siennou...“

„Nechodil jsem s ní,“ zavrčím. „Jednou jsem ji nechal, aby mi ho v sauně vykouřila.“

„Jasně,“ zachichotá se Zrzka. „Přesně o tom mi vyprávěla. Říkala, že –“

„Pročs mi nenapsala hned, když jsi sem dorazila?“ přeruší nás mužský hlas.

Pak Zrzku kolem ramen obejmeme velký a tělnatý chlap v tričku Chicago Bears. Má takový ten typ obličeje, ve kterém je všechno téměř na správném místě, ale něco tam pořád nehraje. Má hranatou bradu, ale dlouhou tvář. Rovný nos, ale na obou stranách obličeje si všimnu příliš hluboko posazených očí. Tohohle si na rozdíl od Zrzky pamatuju, jelikož je to naprostý kokot. Jmenuje se Johnny Verger.

Má s sebou dva kumpány – dva další zkrachovalé idioty, kteří s Johnnym zřejmě kdysi hrávali fotbal.

Čekání na Zrzku si krátí popíjením piva. Cítím, jak se jim vypařuje z pórů. Nejvíc táhne z Johnnyho, který má zastřený zrak a chová se agresivně.

„Ted' jsem přišla,“ řekne nervózně Zrzka.

„S Neronem Gallem?“ ušklíbne se Johnny.

„Možná bys jí měl dát kolem krku vodítko,“ navrhnou mu. „Pak by sis mohl být jistý, že s nikým jiným ani nepromluví.“

„Co kdybys šel do prdele?“ vyštěkne na mě Johnny. „Nemá o tebe zájem.“

„Pochybuju, že víš, jak vypadá holka, která má zájem,“ odpovím.

Zrzka mi věnuje pohled z Johnnyho objetí a znovu koketně zatřepotá řasami.

„Vidíš?“ řeknu tiše. „Takhle to vypadá. Jako by chtěly, abys je popadl a přehnul přes nejbližší stůl.“

Johnny Zrzku pustí a našťavaně se na ni podívá. Za chvíli mají její tváře stejnou barvu jako vlasy.

„Na co si to kurva hraješ, Carly?“ zeptá se jí.

„Vždyť jsem nic neudělala!“ ohradí se, ale neustále ke mně bloudí očima, které mi prozrazují každou hříšnou myšlenku v její hlavě.

Johnny do Zrzky strčí a ona v botách na vysokých podpatcích klopýtne a sletí na zadek do trávy.

„Hej!“ zavříská a v očích se jí objeví slzy.

Nikdo jí ale nepomůže, jelikož Johnny a jeho kamarádíčky se teď soustředí už jen na mě. Já ji taky ignoruju, protože nejsem rytíř na bílém koni. To ona chodí s tímhle zmrdem, tak se o jeho nálady musí postarat sama.

Zdá se ale, že Johnny se z jejich malé výměny názorů bude mermomocí snažit udělat můj problém.

„Sundej ty svoje špinavý zasraný pracky z toho, co je moje,“ zavrčí.

„Ani jsem se jí nedotkl,“ řeknu. „Ale kdybych chtěl, rozhodně bych se tě kurva neprosil o souhlas.“

„Vážně, drsňáku?“

Johnny se nacpe přímo ke mně a pokusí se mě přinutit couvnout. Já ale zůstanu na místě, dívám se na něj a jen čekám, až mě poprvé udeří. Je tak mohutný a opilý, že to uvidím na míle daleko.

„Johnny...“ varuje ho jeden z jeho kumpánů.

„Jo, vím, kdo je jeho táta,“ zavrčí Johnny. „A bratři. Nemám nahánáno z pár špinavých gangsterů. Už nejsme ve dvacátých letech.“

„A jsme v osmdesátkách?“ zeptám se ho. „Protože se dost podobáš tomu kreténovi z Cobra Kai.“

Netuším, jestli to Johnnymu došlo, ale i tak ho to vytočí. Zařve a rozmáchne se pěstí o velikosti cihly směrem k mé hlavě.

Skrčím se, takže se jí vyhnu, a pak napnu nohy jako pružiny a vrazím hlavou Johnnymu přímo do obličeje. Temenem hlavy se mu velkou rychlostí strefím do nosu. Ve hře mezi částmi těla lebka vždycky přebíjí nos.

Zvuk zlomeniny je zvláště dutý – jako baseballová pálka proti dýni. Johnnymu z obou nosních dírek vytryskne krev a během pár vteřin mu promočí přední stranu trička.

„ÁÁÚÚ! KUUUVAAA!“ zavýje nesrozumitelně Johnny.

Z obou stran se na mě vrhnou jeho kámoši.

Sice jsem to čekal, ale moc s nimi nezmůžu. I když měřím skoro sto devadesát centimetrů a jsem silný, jsem dost hubený. Každý z nich naopak váží kolem sta kilo a vypadají, jako by trávili víkendy v posilovnách a píchali si tam vzájemně do zadku koňské steroidy. Ačkoli jsem hodinám fyziky nikdy moc nedal, naučil jsem se toho dost na to, abych věděl, že mě jejich společná váha rozdrtí.

Proto se místo toho, abych čekal, až mě srazí k zemi, vrhnu na toho vlevo a nataženýma nohama mu vrazím do kotníku, jako bych v baseballu klouzal po zadku k metě. Kotník se mu ohne do ošklivého úhlu a zřítí se na mě.

To bohužel jeho kumpánovi dopřeje čas, aby mě kopl přímo do obličeje. Trefí se mi do pusy a roztrhne mi horní ret. Kopnutí je srabácký tah – obzvlášť když jsou tři proti jednomu.

Johnny pořád vyje a drží se za nos. Zrzka taky ječí, ale nejsem si jistý proč – jestli proto, že se peru s těmi dvěma idioty, nebo proto, že jsem jejímu klukovi vylepšil obličej.

Buším do každého centimetru druhého chlapa, na který dosáhnou. Tím kopnutím do obličeje mě vážně nasral. Strhl jsem ho na zem a znovu a znovu do něj mlátím, dokud nemám zakrvácené klouby.

Pak se ke mně dokulhá jeho kámoš a vrazí mi pěstí do oka, což mu oplatím loktem do obličeje.

Teď už Zrzčín jakot přilákal pozornost. Pět nebo šest chlapů nás od sebe odtrhne a odtáhnou mě od chlápka, co mě kopl do tváře.

Zatímco mi drží ruce za zády, Johnny využije příležitosti a uštědří mi ránu do břicha. Úplně mi tím vyrazí dech, a kdybych neměl spoutané ruce, toho kretěna bych za to ubodal. V kapse mám kapesní nůž, který jsem v přátelské rvačce nechtěl použít, ale teď už mě vážně nasral.

Než se stihnu osvobodit, stoupne si mezi nás Levi a oba nás od sebe odstrčí.

„Dobře, dobře, tak už jste se pobavili,“ řekne.

Levi má vlasy odbarvené na blond a několik řetízků kolem krku. Je oblečený do větrovky s americkou vlajkou a batikovaných džínů. Řekl bych mu, že vypadá jako Vanilla Ice, ale bral by to jako kompliment.

„Jestli se chcete prát, běžte někam jinam,“ řekne.

„Já toho malého zmrda zabiju!“ zařve Johnny, který si stále drží nos.

„Fajn,“ zopakuje Levi, „ale tady ne.“

Podívá se na mě. Vyplivnu trochu krve na trávník.

„A co ty?“ zeptá se Levi.

„Já jsem v pohodě,“ odpovím. „Půjdu dovnitř.“

„Tak dobře.“

Levi kývne na své kámoše, aby mě pustili. Napřímím se a pohodím hlavou, aby mi vlasy nespadaly do očí.

„Seš kurva mrtvej, Nero,“ zasyčí na mě Johnny, když kolem něj procházím.

Jen se na něj usměju zakrvácenými zuby. Jestli příště, až se uvidíme, budu mít špatnou náladu, bez varování mu podříznu ten jeho zasraný krk.

Vydám se k Leviho domu, kde je ještě tepleji než venku a nějak moc lidí. Vzduch je tak zakouřený, že bych se zhulil jen tím, že bych ho do sebe nasál.

Z horka mi začne tepat ve rtu, a tak se vydám do kuchyně, abych si vzal trochu ledu.

V Leviho kuchyni jako bych se vrátil zpátky do sedmdesátek – jsou tam skříňky z borového dřeva a světlezelená lednička. Babička kuchyň nestihla zrenovovat a Levi se s tím rozhodně nebude obtěžovat. Pochybuju, že si kdy něco uvařil. Linka je plná napůl snědeného jídla v dovážkových krabičkách.

Otevřu dveře od ledničky. Jediné, co tam je, je prázdná lahev vodky. Nenajdu vůbec žádný led ani formy.

Znovu ji zavřu. Přes hukot elektronické hudby zaslechnu otravný hlas, který moc dobře znám. Bella Pageová právě někoho trhá na cucky.

Podívám se směrem k holkám. Stojí tam tři zlé mrchy s nějakou holkou s tmavými kudrnatými vlasy svázanými šátkem.

Obvykle by mi bylo u prdele, co Bella dělá. Vlastně bych se jí nejradši pokud možno vyhnul. Není nic zajímavého na tom, jak se procvičuje v chování té největší mrchy v okolí – ve skutečnosti bych byl mnohem víc překvapený, kdyby dělala cokoli jiného.

Můj pohled ale přiláká jejich současná oběť.

Camille Riverová.

Tak tu už jsem hodně dlouho neviděl. Zrovna tak bych se mohl dívat osm let zpátky do minulosti. Bella ji právě zadupává do země, stejně jako to dělala za starých dobrých časů. I Camille vypadá přesně jako tehdy. Jako by se každou chvíli chystala udělat Belle krásný monokl.

Vždycky mě překvapovalo, proč se Bella tak snaží Camille vyprovokovat. Nikdy nebyly na stejné úrovni. Bella měla prachy, oblečení, kamarády, kluky (v podstatě každého, kdo stál ve škole za to, až na mě – ačkoli se o to dost snažila). Navíc je Bella z objektivního úhlu pohledu o dost přitažlivější. Má vyšpulené rty jako supermodelka, dlouhé nohy a je hubená způsobem, který naznačuje, že si nejspíš nechala vyoperovat čtyři žebra, aby takhle vypadala.

Camille nevypadá ani trochu žensky. Obléká se jako Billy Joel v písni „Uptown Girl“. Je neustále špinavá a má hluboký, ochraptělý

hlas, který se k Bellinu kousavému tónu ani trochu nehodí. Navíc je chudá jako kostelní myš. Její táta sice pracuje, ale nikdy si neuměl říct o pořádné peníze. Jeho servis je v tak mizerném stavu, že mu to dělá špatnou reklamu. Byla jednou z mála, kteří si do školy vždycky nosili vlastní oběd místo toho, aby si něco koupili v kavárně nebo bufetu. Vždycky s sebou měla vážně smutně vypadající zbytky od včerejška ve starých krabičkách od jogurtu – ani ne ve svačinových boxech. Bella ji za to nikdy nezapomněla sepsout – stejně jako za stovku dalších věcí.

Ale to hlavní, čím Bella Camille šikanovala, byla její máma.

Všichni ví, že Camillina matka pracovala jako striptérka. Camille se jí narodila, když byla ještě hrozně mladá, a když jsme byli v Oakmontu, pořád se ještě svlékala. Lidi po Camille na chodbě házeli dolarovky. Vždycky říkali, že se za její mámou půjdou podívat do Exotiky, a ptali se jí, jakou píseň si mají nechat zahrát.

Možná proto se Camille tak moc snaží vypadat nenápadně. Odráží od sebe mužskou pozornost, jako by to byla její práce. Pokouší se lidem dokázat, že se své matce ani trochu nepodobá.

Nebo se možná vážně nerada sprchuje. Co já vím.

Bella vypustí z pusy nějaký jízlivý komentář o Camillině mámě.

A přesně tehdy se vložím do konverzace já. Ne proto, že bych chtěl Camille bránit, ale protože Bella potřebuje trochu nového materiálu.

Všechny holky se otočí a začnou na mě zírat – nejvíc ze všech Camille.

Bella se na mě ušklíbne s jednou rukou v bok a vypne hrud', abych mohl obdivovat její prsa.

„Nevěděla jsem, že přijdeš,“ zavrtní.

„Proč bys měla?“ řeknu chladně.

Bella uraženě vyšpulí rty.

Od chvíle, kdy jsme se potkali, po mně jede jako blázen. Zajímavé – píchal jsem už se spoustou holek, které jsem neměl zrovna dvakrát v lásce. Bellu jsem ale vždycky ignoroval. Teď už je to téměř

hra. Čím víc to chce, tím víc mě baví jí to nedat. Je tak rozmazlená, že je to nejspíš poprvé za celý život, co není po jejím.

Mě nedostane. Ani dnes, ani jindy. Vím moc dobře, jak těžce bych se jí pak zbavoval, a tohle drama opravdu nepotřebuju.

Bella je jediný člověk stejně zákeřný jako já, kterého znám. Vrána k vráně sedá. Kdo ví, o jaké šílené sračky by se pokoušela, kdybychom se spolu ocitli nazí.

Otevře svítivě růžové rty a chystá se vystřelit další šíp.

Abych ji přerušil, otočím se ke Camille a zeptám se jí: „Ten Trans Am venku je tvůj?“

Camille se pokoušela odplížit pryč, ale moje otázka ji zastaví. Obrátí se ke mně, ale nechce se mi podívat do očí.

„Ano,“ odpoví tiše.

„Je to LE ze sedmasedmdesátého?“

„Je.“

„Stejně, jako řídil Burt Reynolds.“

Usměje se.

Camillin úsměv jsem moc často neviděl. Překvapí mě, jak pěkné má zuby a jak bílé jsou proti její opálené kůži a olejem potřášené tváři.

„Já mám Mercedes G-Wagon,“ prohlásí hlasitě Bella.

Ježíšikriste. Proč mě to nepřekvapuje? Vsadím se, že je bílý, má kotouče v růžově zlaté barvě a na zpětném zrcátku visí spousta píčovin.

Ještě pár minut se bavíme, ale rychle mě to začíná nudit.

Camille to Belle oplátí a řekne něco o jejím kretenském otci, což mě pobaví. Ačkoli to nemá žádný efekt – lidi, jako je Bella, nepřinutíte k sebereflexi. Je asi stejně uvědomělá jako kus skály.

Znovu mi začne tepat ve rtu a už se jich vážně chci zbavit. Napiju se z něčeho panáku na lince a obrátím se k holkám zády. Napadne mě, že bych Masona mohl vyzvat na soutěž v Maddenu – jestli není moc pod parou na to, abychom si zahráli.

Pak ale na schodech narazím na Zrzku. Vypadá trochu ubrečeně a čte si něco na telefonu.

„Co dělá zadek?“ zeptám se jí.

„Mám na něm modřinu,“ řekne. „Fakt díky.“

„Já do tebe přece nestrčil. To ten tvůj amant.“

„To je takový kretén!“ vykřikne, znovu se podívá na mobil a pak si ho zastrčí do kabelky.

Johnny jí nejspíš nadává po telefonu – ať už se poděl kamkoli. Nejspíš jel do nemocnice, jestli si chce nechat narovnat nos.

„Vím, jak by ses mu mohla pomstít...“ řeknu.

Stojím u ní opravdu blízko – tak blízko, že na kůži cítím její dech. Když holkám vstoupíte do osobního prostoru, jasně jim ukážete, co máte v úmyslu. Mají šanci se načichat vašich feromonů a začnou úplně šílet jako hárající fený.

Zrzka ke mně vzhledne s vykulenýma očima a otevřenou pusou. Vystrčí špičku jazyka, aby si navlhčila spodní ret.

„Snažíš se mě zase dostat do maléru...“ prohlásí.

Ale neříká to, jako by se mě snažila odmítnout. Říká to, jako by žadonila, abych pokračoval.

Skloním se, abych jí mohl zašeptat přímo do ucha.

„Nechci tě dostat do maléru, takže to uděláme takhle: teď se tě začnu dotýkat a ty mi řekneš, až budeš chtít, abych přestal...“

Začnu u kolene a pomalu jí přejeđu rukou nahoru po vnitřní straně stehna. Její nohy jsou čerstvě oholené a hedvábně hladké a chvějí se mi pod prsty.

Cítím, jak začíná rychleji oddechovat, a zabloudím rukou ještě výš. Nepokouší se mě zastavit – ve skutečnosti se nepatrně rozkročí, aby roztáhla nohy.

Strčím jí ruku pod lem sukně. Má teplé a trochu zpocené stehno, jelikož je tu na schodišti větší vedro než na Sahaře. Basy hudby, která tu hraje, vibrují stěnami.

Konečky prstů se dotknu okraje jejích kalhotek. Zarazím se, abych zjistil, jestli bude něco namítat... jediné, co slyším, je rychlé a nepatrné sténání u svého krku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nespoutaný milenec***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.